

κατὰ φρόνα καὶ κατὰ θυμὸν πᾶν ὅ,τι κακόν. Ἐγκυμονεῖ καὶ μετ' ὀλίγον τίττεται ἡ Κακουργία. Φοβοῦ τὸν Τοῦρκον, ὃ ἀλλόθρησκε, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ἦσαι, οὐχὶ ὅταν σὲ δάκνη, ἀλλ' ὁπόταν σὲ φιλή, ὁπόταν σὲ λείχῃ γλυκὺς καὶ τιθασσός. Εἶναι τίγρις λείχουσα πρὶν σπαράξῃ ἢ τὸ θῦμα αὐτῆς. Ταῦτα πάντα, ὡς εἵπομεν, καλῶς ἐγίνωσκον οἱ συμπολίται τῆς Μαρίας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ποῦ ἠδύναντο νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι καὶ γηράσαντες καὶ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἐν τῇ τάφῳ ἔχοντες, μετὰ τοὺς σφοδροὺς κολάφους τῆς Χριστιανωσύνης θὰ εἶχον τὴν μοχθηρίαν νὰ ἐπιτεθῶσιν ἀγρίως κατ' ἄσθενους καὶ ἀβλαβοὺς πλάσματος; Καὶ τίς ἀρνεῖται ὅτι ὁ Κίνδυνος ἀείποτε παρακολουθεῖ τὴν Καλλονὴν, πολλὰς καὶ ποικίλας μάλιστα μεταλλάσων μορφάς, ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἀναλογιζόμενός τις τὸν αἰῶνα, ἐν ᾧ ζῶμεν, ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι εἶναι δυνατόν τοσοῦτον λυσσῶδὸς νὰ καταδιώκῃ αὐτὴν μέχρις ἐντελοῦς ἐξοντώσεως.

* *

Ἰκαναὶ ἡμέραι παρήλθον καὶ οὐδεὶς τῶν ὀχληρῶν ἐπισκεπτῶν ἐφάνη πού. Τοῦτο ἐπὶ πᾶσι σχετικὴν τινα ἡρεμίαν εἰς τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλησμονήθη καὶ πᾶσα κακὴ σκέψις αὐτῶν· μάλιστα δὲ ἐμέμφοντο καὶ ἀλλήλοις διὰ τὸ φιλύποτον αὐτῶν. Οὐδὲν προανήγγελλε τὴν ἐπαπειλούμενην καταγίδα. Ἐν τῇ μεταξὺ παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς. Οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εὐσεβῶς ἀνατραφέντες, «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», ἐπεσκέπτοντο συνεχῶς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διηνεκῶς προσήνυχοντο, νηστεύοντες, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ;

Διήγημα

[Τέλος]

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Καρλόττα Λεκουβρέρ ἐδείπνει καλῶς ἐντὸς ὠραίου δωματίου συλλογιζομένη τὸν εὐεργέτην της. Ὅταν ἀφῆκε τὸν Γκρελουσὲ ἠθέλησε νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' οὗτος τὴν ἠμπόδισε καὶ ἐκαλύφθη πλείοτερον διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του.

Ὁ Σηκουάνας ἔρρευσε θλιβερώς τὴν νύκτα ἐκείνην· δύο πτώματα τῷ διέφυγον.

Γ'

Μετὰ τρία ἔτη ὁ Γκρελουσὲ ἀνῆρχετο αὐθις τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου Βε-

φούρ, καὶ ὁ Χρῆστος ὑπεκλίνετο πρὸ αὐτοῦ.

— Ἐγυρίσατε, κύριε;

— Ναί, Χρῆστο. Εἶχες δίκαιον, μόνον εἰς Παρισίους τρώγουν καλὰ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε;

— Εἰπέ μοι, Χρῆστο, τὸ δωμάτιον ὅπου ἔφαγα τὴν τελευταίαν φορὰν εἶναι κενόν;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' ἔχω ἄλλα καλλίτερα δι' ἐν πρόσωπον.

— Ὅχι, προτιμῶ αὐτό, καὶ θὰ μοι δώσῃς πάλιν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφὴν.

Τῆς διαταγῆς τοῦ ἐκτελεσθείσης, ὁ Βασίλειος ἤρξατο γράφων ἐπιστολὴν ἣν θὰ ἀναγνώσωμεν τῷ ἀναγνώστῃ, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν ἀδιάκριτον πράξιν, ἣν καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας ταύτης.

«Φίλατέ μου Ἐρμένεστε,

Ἐμχαθες παρ' ἐνὸς ἐξαδέλφου σου, ὅτι εὐρίσκομαι ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ. Τί ἐσκέφθης περὶ ἐμοῦ, κατόπιν τοῦ τελευταίου ἀποχαριτισμοῦ τὸν ὁποῖον σοὶ ἀπηύθυνα; Ὁφείλον νὰ μὴ περιμεῖνω μέχρι τῆς σήμερον διὰ νὰ σοὶ δώσω τὴν ἐξήγησιν, ἀλλ' αἱ ἐργασίαι μου δὲν εἶναι αἱ αὐταί, καὶ σὲ διαβεβαιῶ εὐκρινῶς ὅτι, ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς μου, οὐδεμία ἄλλη πράξις μου ἢ σκέψις μου ἐγένετο παρὰ διὰ τὸ τυραννικὸν αἶσθημα τοῦ ὁποῖου κατέστην δούλος.

Σοὶ ὁμολογῶ μάλιστα, ὅτι τυχαία ὁλως περίστασις μοι ἐπιτρέπει νὰ σκεφθῶ σέ, καὶ νὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ ἀποτρέψαντά με τῆς αὐτοκτονίας συμβάντα, τὴν ὁποῖαν πράξιν θεωρῶ ὡς τὴν μᾶλλον ἄφροναν, ἣν ἀνὴρ δύναται νὰ διαπράξῃ.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν ἔμελλες ν' ἀναγνώσῃς μετὰ τὸν θάνατόν μου μόνον καὶ ἐδείπνησα ἐλαφρῶς, μετέβην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνας. Ἐφανταζόμην ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ κόσμῳ ἦτο δυνατόν νὰ μεταβάλῃ τὴν τρομερὰν ἀπόφασίν μου.

Ἐν ᾧ ἐβάδιζον κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πασύ, ἤκουσα στεναγμούς, εἶδον δὲ γυναῖκα τινὰ τὴν ὁποῖαν ὁμοία τῆς ἐμῆς ἀπόφασιν ἔφερεν ἐκεῖ, ἀλλ' ἥτις εἶχεν ἀπολέσῃ τὸ θάρρος τῆς ἐνεργείας. Ἐκλαίει τὸσον ὥστε ἐσπαράζετο ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τούτοις δι' ἀπέλπιδος κινήματος ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν της, ὅτε τὴν ἠμπόδισα ἐγώ.

Ἡ φρίκη, τὴν ὁποῖαν τῇ προὔξεν, δραξάμενος ταύτης ἀπὸ τῶν ὤμων, παρήγαγε λιποθυμίαν καὶ νευρικὴν προσβολὴν τὴν ὁποῖαν μετὰ κόπου ἠδυνήθην νὰ ἡσυχάσω. Ὅταν συνῆλθεν, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν της. Ἦτο ὁμοία πρὸς ἄλλας νεάνιδας, αἵτινες ἐξηπατήθησαν αἰσχυρῶς καὶ ἐγκατελείφθησαν ὑπ' ἀνδρῶν, οἵτινες ὅσον ὠραῖον ἐξωτερικὸν ἔχουν, τὸσον φρικτὴν ψυχὴν κρύπτουν ἐντὸς αὐτῶν. Ὁ πατήρ της εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ θλίψεως, τὸ δὲ τέκνον της ἐκ πείνης· ἡ θεία της τὴν εἶχεν ἐκδιώξῃ, καὶ δὲν εἶ-

χεν οὐδὲν ἄστυλον, μόνη δὲ περὶ οὐσίας της ἦτο τὰ ράκη ἅτινα ἐφόρει.

Τὴν ἐπαρηγόρησα, τῇ ὑπεσχέθην νὰ λάβω διὰ τὸ μέλλον της ἐνδιαφέρον καὶ εὐκόλως τὴν κατέπεισα νὰ ζήσῃ. Τὴν αὐτὴν νύκτα τῇ παρέσχον ἀρκετὰ ὠραῖον δωμάτιον, καλὴν κλίνην καὶ καλλιστον δεῖπνον εἰς παλαιὸν μου ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ταράν, ὅπου τὴν ἐσύστησα θερμῶς.

Σημείωσον καλῶς ὅτι κεκαλυμμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ μεγάλου ἐπενδύτου, δὲν τὴν ἀφῆκα νὰ ἴδῃ τὰ χαρακτηριστικά μου καὶ ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός μου, ὅπερ τῇ εἶπον, διότι με ἠρώτησε, οὐδὲν μέσον εἶχε διὰ νὰ με ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπιούσαν.

Ἡ ἐντύπωσις ἦν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο μοὶ παρήγαγεν ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἰσχυρὰ διὰ νὰ με κάμῃ νὰ λησμονήσω τὸ πρὸς αὐτοκτονίαν σχέδιόν μου. Ἰσχυρὰ ἀντίδρασις ἐτροποποίησεν αἰφνιδίως τὸν τρόπον μου τοῦ βλέπειν καὶ αἰσθάνεσθαι. Ἐσκαπτόμην ὅτι ἡ ζωὴ ἦτο ἀκόμη καλὴ καὶ ὠραία, ὅταν μεταχειρίζται τις ταύτην πρὸς τὸ καλόν· ὅτι ἐλλείψει ἔρωτος, ἡδονάμην τοῦλάχιστον νὰ ἐμπνεύσω εὐγνωμοσύνην καὶ φιλίαν, καὶ ἐνθουσιῶδως ἐνησχολούμην νὰ ἀνυψώσω ἐκπεσοῦσαν ψυχὴν καὶ νὰ χορηγήσω εἰς μίαν νέαν, ἥτις ἦτο μᾶλλον δυστυχὴς παρὰ ἔνοχος, ζήτονος καὶ γαλήνιον βίον. Οὐδὲ μοὶ ἐπῆλθε κἂν ἡ σκέψις ὅτι παρομοίας τῆς προτεραιᾶς σκηναὶς ὑποκρίνονται λίαν ἐπιτυχῶς ραδιοῦργοι καὶ ὅτι δυνατόν νὰ ἤμην θῦμα τῶν φιλανθρωπῶν αἰσθημάτων μου. Ἀλλως ἢ νεαρὰ γυνή, τὴν ὁποῖαν ἔσωσα, καὶ ἥτις ἐκαλεῖτο Καρλόττα Λεκουβρέρ, εἶχε τὸσον γλυκὺ ὕφος καὶ ἐφαίνετο πραγματικῶς μετανουοῦσα, ὥστε οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν μοὶ κατέλιπε.

Εὐρον θαλαμοστόλον τινὰ τὸν ὁποῖον ὠδήγησα εἰς καλλιστον οἰκημα, ὅπερ εἶχε ἔτι καὶ ἐντὶ τετρακοσίων φράγκων κατ' ἔτος, καὶ ὁ ὁποῖος τὸ νῦν ἔπρεπε δι' ἀπλουσιᾶτων ἐπιπλῶν. Μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας τὸ οἶκημα ἦτο ἑτοιμον.

Διὰ τινος καλοῦ παραγγελιοδόχου ὠδήγησα τὴν δεσποινίδα Λεκουβρέρ εἰς τὴν κατοικίαν της, ἥς ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ, καθὼς ἐκείνος μοὶ εἶπεν, ὑπῆρξαν μέγιστα. Τῇ διεβίβασα ποσόν τι, ἐξ οὗ μοὶ ἀπέστειλε τὸ ἡμισυ μετ' ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ με ἠρώτα ἂν αἰτίον τι, οὗτινος τὸ μυστικὸν ἤθελε σεβασθῇ, με ἠμπόδιζε νὰ τὴν ἴδω εἰς τὴν νέαν κατάστασίν της, ἢ θὰ εἶχε τὸ εὐτύχημα μετ' ὀλίγον νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἡ ἰδία διὰ ζώσης.

Ἀπεκρίθην πρὸς αὐτὴν ὅτι ἔζων ὡς ἀγριάνθρωπος, ὅτι ἤμην μισάνθρωπος, ὅτε πάσχων ἀπὸ ἠθικῆς ἀνιάτου νόσου, ὅτι ἡ θέα μου καὶ ἡ συνομιλία μου οὐδὲν θὰ προσέθετον εἰς τὴν εὐτυχίαν της, ἀλλ' ὅτι ἄλλως τε, θὰ μεριμνῶ πολὺ περὶ αὐτῆς καὶ τὴν καθικέτευον νὰ δεχθῇ μέχρι νεωτέρας διατάξεως, ὅ,τι ἐκάλει εὐεργεσίαν μου, ἀνευθριάστως καὶ ὡς προερχομένην ἀπὸ πατρός. Προσέθετον ἐπίσης ὅτι ἤμην καθ' ὁλοκληρίαν ἐλεύθερος καὶ ὅτι οὐδένα ἠδίκουν ἐνεργῶν τοιοιτοτρόπως.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς μου, μοὶ ἀπηύθυνεν ἑτέραν λίαν λυπημένην, δι' ἧς με καθικέτενε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἵσως με περιφρονεῖτε, ἔλεγε, καὶ με θεωρεῖτε ἀναξίαν ἄλλης ἀποδείξεως ἐνδιαφέροντος παρὰ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως. Μοὶ ἔστειλε δὲ καὶ πάλιν χρήματα. Δὲν ὑπῆκουσα εἰς τὴν πρόσκλησίν της, διότι εἰς ἄκρον ἐφοβούμην μὴ διαλύσω, διὰ τῆς παρουσίας μου, τὴν ποίησιν καὶ τὸ γόητρον, ὅπερ δι' ἐμὲ εἶχεν ἡ μυστηριώδης αὕτη προστασία!

Ἐν τούτοις ἐπὶ πολὺ ἐπάλαισα κατ' ἑμαυτοῦ. Μόνον νύκτα εἶχον ἴδῃ τὴν Καρλότταν, ἀορίστως καὶ ἀτελῶς.

Ἦτο νέα καὶ μοὶ ἐφάνη εὐμορφος. Διεκαίωμην ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡ θετὴ θυγάτηρ μου, ἂν ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ μου — τοιουτοτρόπως τὴν ὠνόμαζον ἐνδομύχως — ἦτο, ὡς ἐφοβούμην, φεῦ! τόσον ὠραία, ὅσον ἀπεχθὴς ἦμην ἐγώ.

Δὲν ἀντέσχον ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸν πόθον τούτον.

Βέβαιος ὦν ὅτι δὲν θ' ἀνεγνωρίζομην παρ' αὐτῆς, μετέβαινον νὰ περιπατῶ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὴν συνοικίαν, ἐν ἣ κατόκει. Διέβαινον μάλιστα ἐπανειλημμένως, πρὸ τῆς οἰκίας της, κατασκοπεύων τὰς εἰσερχομένας ἢ ἐξερχομένας γυναῖκας, βέβαιος σχεδὸν ὅτι δὲν θὰ ἦπατώμην.

Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας καὶ πλέον αἱ ἀπόπειραί μου ἀπέτυχον.

Ἐπληροφορήθην μετὰ μεγάλης φροντίδος περὶ τῶν ἔξεων τῆς Καρλόττας. Ὁλίγον ἐξῆρχετο, δὲν ἐδέχετο οὐδένα καὶ μόνον συντροφίαν εἶχε πτηνὰ καὶ ἄνθη. Εἰργάζετο διαρκῶς καὶ ἐνίοτε μέχρι προγεωρημένης τῆς νυκτὸς ὥρας. Οἱ γείτονες, οἵτινες τῇ προϋμήθευον ἐργασίαν, τὴν ἐνεκωμιάζον.

— Ἀ! διελογίσθην τρίβων τὰς χεῖρας, ἐν θερίζει κἀνείς κακὰ πάντοτε ὅταν σπεῖρῃ καλὰ.

Μεσημβρίαν τινὰ κυριακῆς, ὅτε μετέβην ἐκεῖ μᾶλλον ἀπὸ ὑποθέσεις παρὰ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν συναντήσω, διηρχόμην τὴν ὁδὸν τῆς Καρλόττας, ὅταν γυνὴ τις ἐξῆλθε πρὸ ἐμοῦ ἐκ τῆς οἰκίας της, ἀλλὰ τοσοῦτον ταχέως, ὥστε οὐδόλως ἠδυνήθην νὰ τὴν διακρίνω.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέσπευδον τὸ βῆμα μου, διαλογιζόμενος ὅτι τὸ βᾶδισμα τῆς γυναικὸς ταύτης ἦτο διακεκριμένον καὶ λίαν φιλόκαλος ἢ ἐνδυμασία διὰ τὴν δυστυχὴ νέαν, ἣν συνήντησα ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ Σηκουάνα, εἶδον τὴν θυρωρὸν ἐξελθούσαν ἐν τάχει τῆς θύρας καὶ κραυγάζουσαν:

— Δεσποινίς! δεσποινίς Λεκουδρέρ!...

Ἡ Καρλόττα ἐστράφη.

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σοὶ γράψω τί ἦσθάνθην κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Εἰς ποίαν γλῶσσαν καὶ διὰ ποίων λέξεων δύναμαι νὰ ἐκφράσω τὸν κεραυνοβόλον θαυμασμόν μου καὶ τὴν μεγίστην θλίψίν μου;

Ἡ Καρλόττα ἦτο ὠραιότερα ἀκόμη, παρ' ὅσον δυσειδὴς ἦμην ἐγώ!...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης περιέπεσα εἰς μαρasmus, ὃν οὐδεμία ἀνθρωπίνη θλίψις

δύναται νὰ ἐκφράσῃ. Δὲν εἶχον πλέον τὸ θάρρος οὔτε ν' αὐτοκτονήσω, διότι καὶ μόνῃ ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας μοὶ κατεστη ἀποτρόπαιος.

Ἄλλοτε συνήντησα τὴν Καρλότταν εἰς τὸ Παιλαί - Ρουαγιάλ, παρατηροῦσαν ἀδαμάντινον κόσμημα, ὅπερ ἠγόρασα τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καὶ ἔπεμψα εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ διαβιβάζων τὰς ἀποστολάς μας παραγγελιοδόχος μοὶ τὸ ἐπανάφερε μετὰ ποσοῦ τεσσαράκοντα φράγκων καὶ μετ' ἐπιστολῆς ἣν σοὶ ἀντιγράφω κατὰ γράμμα:

«Κύριε,

Σεῖς βεβαίως μοὶ ἐστείλατε αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς κόσμημα· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω, διότι ἀγνοῶ τί νὰ τὸ κάμω.

Ταῦτοχρόνως σᾶς στέλλω τεσσαράκοντα φράγκα, προερχόμενα ἐξ οἰκονομιῶν μου. Εἶναι ἡ πρώτη πληρωμὴ τοῦ χρέους τὸ ὅποῖον ὀφείλω πρὸς σᾶς. Χάρης εἰς τὴν πελατείαν πλουσιῶν κυριῶν θὰ εἴμπορέσω προσεχῶς νὰ σᾶς στείλω περισσότερα.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μου διὰ τὰς εὐεργεσίας σας θὰ ἦναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ, ἐν ὅλῃ τῆς ψυχῆς τῇ εὐκρινείᾳ, ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σας, ἥτις θὰ μοὶ ἦτο τόσον γλυκεῖα, βαρύνει ἐνίοτε ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ὑπάρχει ἄρα γε αἷτιον ἐμποδίζον τὸν εὐεργέτην νὰ ὑπεκφεύγῃ αἰωνίως τὴν ζωηρὰν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν πρὸς αὐτὸν αἰσθάνεται ὁ εὐεργετούμενος;

Ἐφάνη ἀρκετὰ γενναῖος διὰ νὰ με σώσητε ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς αἰσχύνης, ἀλλὰ δὲν ἐφάνητε ἀρκετὰ διὰ νὰ με συγχωρήσητε, διὰ νὰ λησμονήσητε τὸ σφάλμα μου.

Καὶ ἐν τούτοις θὰ σᾶς ἠγάπων ἀγίως, διότι κάμνετε τὰς εὐεργεσίας σας μετὰ σπανίας ἀπλότητος καὶ λεπτότητος, ἥτις θὰ συνεκίνηι καὶ τὴν μᾶλλον ἀναίσθητον καρδίαν.

Ἀγνοῶ ἂν εἰσθε νέος ἢ γέρων, ἂν καὶ ἡ φωνὴ σας, ἥς ἐνθυμοῦμαι τὴν γλυκύτητα ἀκόμη, με κάμνει νὰ ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦσθε πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ καὶ θυγάτηρ σας θὰ ἐγίνόμην, ὑπηρετριά σας, ὅτι ἐπὶ τέλους θελήσετε, σεῖς, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ τίμιος, διὰ νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς θεραπεύσω ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ἀσθένειαν ὑφ' ἧς ἔχετε προσβληθῇ.

Εἰξεύρω ποῦ κατοικεῖτε καὶ ἂν δὲν ἐφοβούμην μὴ σᾶς δυσαρεστήσω, θὰ ἠρόμην νὰ σᾶς ἴδω ἀκουσίως σας, διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διὰ ν' ἀσπασθῶ τὰς χεῖράς σας. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ κάμω τίποτε, τὸ ὅποῖον πιθανὸν νὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ.

Γράφατέ μοι ἀκόμη, διότι ἔχω ἀνάγκην μιᾶς συμβουλῆς σας.

Νέος ἐκ καλῆς οἰκογενείας με παρακολουθεῖ, προσφέρεται δὲ νὰ με νυμφευθῇ μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς μητρὸς του, διότι ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν. Οὐδέποτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ μοὶ ἔγραψε. Τὸν εἶδον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ διόλου.

Ἄλλως τε κἀνείς τίμιος ἀνὴρ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ με νυμφευθῇ ὅταν μάθῃ... Δὲν θέλω νὰ τῷ ἀπαντήσω, οὔτε νὰ τῷ ὁμολογήσω τίποτε. Τί νὰ κάμω;... Εἶναι εὐγενέστατος, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ πείσμων καὶ ἐρωτευμένος. Συμβουλεύσατέ με.

Χαίρετε, κύριε καὶ προσφιλεῖ εὐεργέτα. Ἄν κάμμιαν φορὰν λάβητε ἀνάγκην μεγίστης ἀφοσιώσεως, καλέσατε τὴν

Καρλότταν Λεκουδρέρ.

Ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ φράσεις τις, φίλτατέ μοι Ἐρνέστε, ἡ ὁποία τόσον με συνεκίνησεν, ὥστε ὠχρίασα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσω. Θὰ τὴν ἐννοῇς βεβαίως ἀκόπως.

Δὲν ἐδίστασα πλέον, ἀλλ' ἐνεδύθην καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας διήλθον ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου μου.

Ἦμην λιπόψυχος ὅτε ἔκρουσα ἐλαφρῶς εἰς τὴν θύραν τῆς δεσποινίδος Λεκουδρέρ.

Ἡ ἰδία μοὶ ἤνοιξε, καὶ μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἀνέκραξεν ὅταν με εἶδε:

— Ἀ! τί ὠραῖα! τί ὠραῖα!... Καὶ τί καλὸς ποῦ εἰσθε!...

— Με περιπαίζει; ἐσκέφθην.

Ἐδράξατο τῶν χειρῶν μου, μ' ἐκάθησεν, ἐπλησίασε καθέδραν τινὰ εἰς τὸ θρονίον μου καὶ μ' ἐκύτταξε με κατὰ μάτια!

Ἐγὼ εὐρισκόμην ἐν κακίστῃ καταστάσει.

— Εἰξεύρετε λοιπὸν ποῖος εἶμαι; τὴν ἠρώτησα.

— Ἄν τὸ εἰξεύρω;...

— Καὶ πῶς;

— Θὰ με συγχωρήσητε, αἰ;... καὶ θὰ σᾶς τὰ εἴπω ὅλα.

— Ἀς ἴδωμεν.

— Κατέπεισα τὸν γέροντα παραγγελιοδόχον, τὸν ὁποῖον συνήθως μεταχειρίζεσθε καὶ ὁ ὁποῖος σᾶς ἠγαπᾷ πολὺ. Τοῦ εἶπον μερικὰ τράγμματα, καὶ ὅτι δὲν ἠθέλα ν' ἀποθάνω προτοῦ σᾶς ἴδω. Ὑποκύψας εἰς τὰς παρακλήσεις μου καὶ εἰς τὴν ἐπιμονήν μου μοὶ εἶπε τὴν διεύθυνσίν σας καὶ τὰς συνήθεις ὥρας ποῦ ἐξήρχεσθε.

Ἐλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω κρυφίως πολλάκις. Εἰσθε ὀπισθὲν μου εἰς τὸ Παλαι-Ρουαγιάλ ὅταν ἀπεθαύμαζα τὸ κόσμημα ἐκεῖνο, εἰξεύρετε;... Ἀχ! Θεέ μου, φαίνεσθε πολὺ θυμωμένος!...

— Ὅχι, εἶπον, νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ἐπαίζαμεν τὸ ἴδιον παιγνίδι... Μετεχειρίσθην τὸ ἴδιον μέσον διὰ νὰ σᾶς βλέπω.

— Εἶναι δυνατόν;... Δὲν με περιφρονεῖτε λοιπόν;...

— Ἐγώ;... ὦ!...

Τί μοὶ εἶπεν ἡ Καρλόττα ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Ἦτο γλυκυτάτη μουσικὴ ἡ ὁποία μ' ἐμέθυσκεν. Ἦτο τόσον χαρίεσσα, φυσικὴ καὶ περὶ χαρῆς, ὥστε ἡ δειλίξ μου καὶ ἡ στενοχωρία μου ἐξηφανίσθησαν.

— Λοιπὸν! μοὶ εἶπε, μετὰ στιγμὴν σιωπῆς ἥτις μοὶ ἀπέδωκε τὸ λογικόν μου, τί με συμβουλεύετε νὰ κάμω διὰ ν' ἀπο-

μακρύνω αὐτὸν τὸν νέον, χωρὶς νὰ τὸν προσβάλω ;

— Ἀλλὰ διατί νὰ τὸν ἀποπέμψετε ἂν σὰς ἀγαπᾷ, ἀπεκρίθη ἐγὼ μέγιστον κόπον καταβαλὼν.

— Ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Τότε διαφέρει... Ἐν τούτοις δὲν θ' ἀλλάξετε ἄρα γε αἰσθήματα δι' αὐτὸν ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς ζητῇ, καὶ μετὰ τὴν ὁμολογίαν σὰς ;...

— ὦ! κύριε!.. τὸ ὁμολόγησα εἰς σὰς καὶ μόνον, διότι μοι ἐσώσατε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐρυθριάσω καὶ ἐνώπιον ἄλλου.

— Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄλλος αὐτὸς καὶ ὅταν τὸ μάθῃ ὑποσχεθῇ νὰ σὰς εἰσθῇ καὶ νὰ σὰς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ;

— Αὐτὰ εἶναι ὄνειρα... Δὲν ὑπάρχει ἀνὴρ τόσον γενναῖος διὰ νὰ ὑποσχεθῇ τοιαῦτα καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ τὰ τηρήσῃ.

— Ἀχ! ἂν δὲν ἤμην τόσον ἄσχημος!.. ἀνέκραξα ἐγὼ ἀκουσίως.

— Τόσον ἄσχημος!... εἶπεν ἐκείνη ἔκπληκτος, σεῖς, τόσον ἄσχημος!...

— Μὴ τυχὸν εἶμαι ὠραίος!..

— Μήπως δὲν εἶναι ὠραίος ἐκεῖνος ὅστις αἰσθάνεται, σκέπτεται καὶ πράττει ὅπως σεῖς ;

— Ἐπὶ τέλους θέλετε νὰ γείνητε σύζυγός μου ;

— Ἐγὼ!.. ὦ! κύριε, μὴ ἀστείζεσθε...

— Δὲν ἀστείζομαι, ἀλλ' ὁμιλῶ σπουδαϊότατα.

Καὶ ἐτόλμησα νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὰς τὰς χεῖράς της, ἐτόλμησα μάλιστα— δὲν θὰ μὲ πιστεύσης—νὰ τὴν ἀσπασθῶ εἰς τὸ μέτωπον. Ἐκείνη ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθέν μου, πρᾶγμα τὸ ὅποτον δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ κάμῃ, καὶ ἀσπάζομένη μετὰ δακρύων τὰς χεῖράς μου, μοι εἶπεν:

— Ἐγὼ, σύζυγός σὰς!.. ὦ! ἂν αὐτὸ ἦτο δυνατόν, θὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ πατήρ μου μ' ἐσυγχώρησαν.

— Λοιπὸν! δεσποινὶς Καρλόττα, ἂν καὶ σεῖς δὲν ἀστείζεσθε, πρᾶγμα κάκιστον ἂν συμβαίη, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ καλεῖσθε κυρία Γκρελουσέ.

Ἐκείνη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν μου, ἔθηκε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἡ στιγμή ἐκείνη ἐπούλωσεν ὅλας τὰς πληγὰς τῆς δυστυχοῦς καρδίας μου, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ποτε ἀνθρώπινον πλάσμα ἠσθάνθη ὁμοίαν τῆς ιδιότητος μου εὐτυχίαν.

Ἄ! φίλτατέ μοι Ἑρνέστε, οἱ αὐτοκτονοῦντες εἶναι ἡλίθιοι.

Εἶμαι νυμφευμένος καὶ ἔχω υἱὸν ὁμοιοῦντα πρὸς τὴν μητέρα του. Παρ' ὀλίγον νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν ιδιοκτήτην μου, ὁ ὅποιος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ μικρὸς ὁμοιάζει ἐμοῦ.

Παρακολουθῶ μετὰ μερίμνης τὴν αὐξήσιν τῆς ρινὸς του· ἡ ρίς του θὰ καλύψῃ μὲ αἶσχος τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡ ἀγάπη τῆς Καρλόττας μοι κατέστησε τὴν γῆν ταύτην παραδεισον, ὥστε ἐντελὼς μετεμορφώθη. Ὁ φίλος σου Βα-

σίλειος βλέπει σήμερον κατὰ πρόσωπον τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν φορεῖ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὸ θέρος. Γελᾷ καὶ ὁ ἴδιος πολὺ εὐχαρίστως μὲ ἐκείνους, εἰς οὓς ἡ μορφή του ἐμποιεῖ ἀκόμη γέλωτα.

Ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία μ' εὕρισκε καλόν, λέγει ὅτι ἂν οἱ δύσκολοι ἀνθρώποι μὲ κατηγοροῦν ὡς δύσμορφον, τοῦλάχιστον ἡ δυσμορφία αὐτῇ, εἶναι ἰδιότροπος καὶ ἀφελεστάτη.

Ἡ εὐτυχία βεβαίως ἀποβλακάνει τὸν ἀνθρώπον, διότι πιστεύω ὅτι αὐτῇ μοι λέγει.

Ἐπιστρέφον ταχέως εἰς Γαλλίαν· θὰ ἴδῃς ἐμὲ καὶ ἐκείνην. Κρίνω καθήκόν μου νὰ σὲ εἰδοποιήσω, ὅτι θὰ χάσῃς τὸν καιρὸν σου ἂν τὴν ἀγαπήσῃς.

Ἡδύνασό ποτε νὰ πιστεύσης, φίλτατέ μοι Ἑρνέστε, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ καθίστατο αὐτάρεσκος,

Ὁ φίλος σου
Β. Γκρελουσέ ;

Υ. Γ. Ὡς πρὸς τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸν ἀδαμάντινον δακτύλιον ἀπέθανον· σὲ ἀναμένουσι.

Ὁ Βασίλειος δὲν ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸ δεῖπνον καὶ ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Περὶ τὴν δεκάτην, ὁ Χρῆστος εἰσελθὼν εἶπε :

— Μήπως περιμένετε κανένα ;

— Ἐ! βέβαια, φίλατε Χρῆστο, ἐλησμόνησα νὰ σοὶ τὸ εἶπω. Περιμένω τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸν υἱόν μου.

Αἱ δύο εὐπρόφοροι αὐταὶ λέξεις ἐπλήρουν τὸ στόμα τοῦ Γκρελουσέ.

Ὁ Χρῆστος ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ παραχρῆμα εἰσήγαγε νέαν καὶ ὠραίαν γυναῖκα, φέρονσαν ἐν ταῖς ἀγκάλας της χαριέστατον δεκαπεντάμηνον βρέφος ἐνδε-δυμένον μετ' ἐκτάκτου κομψότητος.

Ἀποσυρθέντος τοῦ Χρήστου ἡ κυρία Γκρελουσέ ἠσπάζετο τὸν σύζυγόν της λέγουσα.

— Ἡ θεία μου σοὶ εὐχεται τὴν καλὴν ἐσπέραν.

Ὁ Γκρελουσέ ἔλαβε τὸν υἱόν του ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἔτεινε πρὸς τὴν Καρλότταν τὴν ἐπιστολήν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἔγραψε.

— Πάρε καὶ ἀνάγνωσε, τῇ εἶπε, θὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ σοὶ ὁμολογήσω. Τώρα ὅτε εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἔρωτός σου, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ ἐλέους, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσῃς ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν μου.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἡ Καρλόττα δακρυρροοῦσα ἐνηγκαλίσθη τὸν σύζυγόν της θλίβουσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ ζήσωμεν ἐπὶ πολὺ! εἶπεν.

Ὁ Χρῆστος ἔλαβε νέον καὶ τελευταῖον δῶρον.

Γ6.

ΤΕΛΟΣ

Κύριον

Μ. Α. Καστῆν

Φαριούμ (Αἰγύπτου)

κατὰ λάθος τῆς διεκπεραιώσεως ἀνεγράψαμεν καὶ ὑμᾶς ὅτι δὲν ἐπληρώσατε τὴν συνδρομὴν σας, ἐνῶ, ὡς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν πληρωσάντων συνδρομητῶν καταφαίνεται, ἐπληρώσατε αὐτὴν ἐκ τῶν πρώτων. Τὸ λάθος τοῦτο ἐγένετο ὡς ἐκ τῆς ταυτοτήτος σχεδὸν τῶν ὀνομάτων, διότι ὁ μὴ πληρώσας εἶνε ὁ ἐκ Φιλιππουπόλεως κ.

Μ. Α. Κωστής

Ὁν αὐτὸν μὲν παραδίδομεν εἰς τὴν ἀθανάσιαν, ἐξ ἡμῶν δὲ αἰτοῦμεν συγγνώμην.—κ. Γεώργιον Κάλλην. Ἐλήφθη ἐπιταγή, ἀντίτιμον 7 συνδρομῶν Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον μηνὸς Νοεμβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγιον Σκόκου ἀπεστάλη. «Διαπλάσεως» δὲν συνεπληρώθη ἐτι ὁ τελευταῖος τόμος.—κ. Γ. Μπιάλην. Το φύλλον θὰ ἀποστέλλεται κατὰ τὴν νέαν διευσθεσίαν σας.—κ. Ν. Πόποβιτς. Ἀπεστάλησαν «Ἐκτακτὰ φύλλα».—κ. Α. Κ. Ρέγκον. Ἐλήφθησαν ὅρ 40 Εὐχαριστοῦμεν Φύλλα Σ. Ἀντωνοπούλου ἐστάλησαν. Συνέβη λάθος. Θὰ ὠφεληθῶμεν τῆς καλοκαθαρίας τοῦ πολυτίμου φίλου Α. Α.—κ. Ι. Κουροῦπην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγιον Σκόκου, «Ἀνώμαλα Ρήματα» καὶ Μεσσοδοτικὰς καταστάσεις ἐπέμψαμεν.—κ. Γ. Γουργουρίνην. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—κυρίας Εὐαγγελίᾳ Γκιζή, Ταρῶ Ν Καγκάδη, Φωτεινῇ Σπυρακοπούλου, κκ. Γεώργιον Ρίζον, Γεώργιον Ζώτον. Ἰω. Σόλωνα, Γ. Ε. Τζωρτζάκη, Δημ. Γαϊκουρίαν, Νικόλαον Κάγκαν, Ἰω. Δουλιᾶν, Ι. Γερασιμίδην, Νικόλαον Κουρῆν, Γεώργιον Καραμήτην, κ. Ψαροδήμον, κ. Πετρίτση, Ἰωάννην Ρέλιον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΚΕΙ!

Ἐκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία καὶ ὅλα τὰ Ἐπιστημονικά, καὶ τὰ Μυθιστορήματα καὶ τὰ Δράματα καὶ τὰ ποιήματα ὅλα, μὲ ὅλα μας τὰ Ἡμερολόγια καὶ τοὺς ἀπείρους Ἡμεροδείκτες καὶ Ἀτλαντάς, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ γραφικὴ ἔλξη καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ χρεώδη τοῦ γραφείου καὶ τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα μὲ τὰς ἀπιστέ-τους τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μόνον ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικῶν τῆς κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER πω-λεῖται ἀντὶ δρ. 7! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὅλα καὶ ὅλοι καὶ μὲ ὅλα τοὺς τ' ἀγγελοῦδάκια, ἐκεῖ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον «Κορίνθης», ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, ἐκεῖ πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ χρυσόδετα Ποιήματα τοῦ κ. Τσακασιάνου, τὸ καλλίστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Α' τοῦ ἔτους ἀντὶ δρ. 3.50, ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν.

Λοιπὸν ὅλα καὶ ὅλοι ἐκεῖ, ἐκεῖ!

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ:

Ο ΑΠΟΒΑΗΤΟΣ ΥΙΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ-ΡΟΥΛΙΕΛΜΟΥ-ΣΤΕΦΑΝΟΥ

κατὰ μετάφρασιν Π. Σ. Οἰκονόμου.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

θὰ πωλῆται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).